

Sygn. akt II CNP 39/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 11 lutego 2015r.

skargi P. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w P.

z dnia 3 grudnia 2012r.,

wydanego w sprawie z powództwa P. J.

przeciwko Gminie Miasto B.

o zapłatę,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy w B. zasądził od Gminy Miasta B. na rzecz P. J. kwotę 32.354,01 zł z ustawowymi odsetkami, oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu. Na skutek apelacji obu stron, Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 3 grudnia 2012 r. z apelacji pozwanego zmienił zaskarżony wyrok w części uwzględniającej powództwo, w ten sposób, że kwotę 32.354,01 zł obniżył do kwoty 12.954 zł, a w pozostałej części powództwo oddalił i oddalił w pozostałej części apelację pozwanego oraz w całości apelację powoda.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód wskazując, że wyrok ten kwestionuje w części oddalającej apelację oraz w części zmieniającej wyrok sądu pierwszej instancji przez obniżenie zasądzonej kwoty i w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu w obu instancjach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać oznaczenie wyroku od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części. Zaskarżając wyrok częściowo, skarżący powinien określić zaskarżoną część nie tylko w aspekcie podmiotowym, ale i przedmiotowym. Wskazaniem takim Sąd Najwyższy pozostaje związany, zgodnie bowiem z art. 424¹⁰ k.p.c. nie może orzekać poza granicami zaskarżenia oznaczonymi przez stronę. Precyzyjnie określony zakres zaskarżenia musi pozostawać w zgodzie z podstawami skargi i ich uzasadnieniem, wskazanym przepisem prawa, z którym zaskarżona część wyroku jest niezgodna czy też szkodą, którą spowodowała zaskarżona część wyroku to jest z kolejnymi wymogami konstrukcyjnymi skargi wymienionymi w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Wysoki stopień sformalizowania skargi powoduje, że jej elementy konstrukcyjne ujęte w art. 424⁵ § 1 k.p.c. muszą pozostawać we wzajemnej harmonii. Rozdźwięk pomiędzy nimi jest wystarczający do odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej, bo niewypełniającej ustawowych wymagań.

Jak wyżej wskazano, jeżeli wyrok jest zaskarżony w części, obowiązkiem wnoszącego skargę jest wyraźne i dokładne oznaczenie części

zaskarżonej. Częścią zaskarżoną może być więc tylko ta, która według skarżącego jest niezgodna z prawem i jest dlań źródłem szkody. Z powyższego wynika więc, że prawidłowo oznaczony zakres zaskarżenia może przesądzić o dopuszczalności skargi.

Ponieważ w sprawie niniejszej skarga została wniesiona od wyroku sądu drugiej instancji, powód oznaczając zakres zaskarżenia powinien był uwzględnić treść art. 385 i art. 386 § 1-4 k.p.c., z których wynika sposób orzekania przez ten sąd, a więc treść rozstrzygnięć tego sądu czyli sposób ustosunkowania się do wniesionych apelacji.

W sprawie niniejszej sąd drugiej instancji uwzględnił apelację pozwanego częściowo. Zgodnie z art. 386 § 1 k.p.c. w razie uwzględnienia apelacji sąd drugiej instancji zmienia zaskarżony wyrok i orzeka co do istoty sprawy. Tak więc, zmieniając częściowo z apelacji pozwanego wyrok sądu pierwszej instancji, Sąd Okręgowy w oznaczonym zakresie orzekł co do istoty sprawy. Oznaczając w skardze zakres zaskarżenia powód jako zaskarżone wskazał dwie części wyroku sądu drugiej instancji to jest oddalenie jego apelacji oraz zmianę polegającą na obniżeniu zasądzonej wyrokiem sądu pierwszej instancji kwotę.

Rozstrzygnięcie w postaci zmiany polegającej na obniżeniu zasądzonej wyrokiem sądu pierwszej instancji kwoty odpowiada uregulowaniu z art. 385 k.p.c., nie narusza bowiem tej części wyroku sądu pierwszej instancji, mocą której zasądzono na rzecz powoda kwotę 12.954 zł. Ta kwota nadal wszak pozostaje zasądzona na rzecz powoda czyli w tej części apelacja pozwanego została oddalona. Jest to więc rozstrzygnięcie po pierwsze dla powoda korzystne i po drugie, jest też jasne, że przeciwko temu rozstrzygnięciu nie kierują się ani podstawy skargi i ich uzasadnienie ani wskazane przez skarżącego przepisy prawa, z którymi wyrok ma być niezgodny, ani tym bardziej twierdzenia o wywołaniu szkody skoro ta część wyroku nie może być dla powoda źródłem szkody.

Rozstrzygnięciem, przeciwko któremu kierują się zarzuty skargi jest rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego co do istoty sprawy, o częściowym oddaleniu powództwa. Dla powoda to rozstrzygnięcie jest niekorzystne, obejmuje bowiem kwotę 19.400 zł, o którą Sąd Okręgowy obniżył zasądzoną wyrokiem sądu pierwszej instancji należność i taka formuła rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji

odpowiada treści art. 386 § 1 k.p.c. Rozstrzygnięcie o częściowym oddaleniu powództwa nie zostało jednak wskazane w skardze jako zaskarżone. Wnioskowanie, że zamiarem skarżącego powoda było zaskarżenie niekorzystnego dla niego orzeczenia co do istoty sprawy nie prowadzi jednak do odmiennej oceny wniesionej przez niego skargi jako niedopuszczalnej skoro, jak wskazano, oznaczonym przez stronę zakresem zaskarżenia Sąd Najwyższy jest związany. Ukształtowanie przez ustawodawcę skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia tak co do formy jak i treści jako pisma procesowego wyjątkowo sformalizowanego wyklucza poczytywanie jej wad konstrukcyjnych za niedokładności nie stanowiące przeszkody do jej rozpoznania.

Zaskarżeniem, jak wskazano wyżej, powód objął również rozstrzygnięcie o oddaleniu jego apelacji. Jego apelacja dotyczyła kwoty 7.445 zł, o którą Sąd pomniejszył zasądzoną należność z tytułu odszkodowania odpowiadającemu wysokości czynszu, jaki mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. W skardze skarżący dowodzi nieprawidłowości takiego zaliczenia wskazując, że kwotę tę były najemca lokalu uiścił na poczet opłat eksploatacyjnych a nie na poczet tak liczonego odszkodowania. Ustalenie jakie świadczenie spełnił były najemca jest ustaleniem co do faktu. Sąd Okręgowy w uzasadnienie swego rozstrzygnięcia stwierdził, że: „w świetle bezspornych ustaleń Sądu pierwszej instancji zajmująca lokal powoda I. M. zapłaciła powodowi czynsz rozumiany jako wynagrodzenie za korzystanie z lokalu”. Przy tym więc ustaleniu zarzuty skargi są chybione, przy czym, skoro w tej części skarga oparta jest na zarzutach dotyczących faktów, zgodnie z art. 424⁴ k.p.c. musiała być poczytana i w tej części za niedopuszczalną.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie 424⁸ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.